

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 104

гр. Благоевград, 26.01.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и шести януари
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Вера Коева
Емилия Дончева

като разгледа докладваното от Вера Коева Въззивно частно гражданско дело
№ 20231200500077 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.396 от ГПК.

Образувано е по частна жалба от „В.П.М.“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „К.Д.“ ***, представлявано от управителя А.А., чрез адв. Р.Д., с посочен съдебен адрес: гр. В., ул. „П.В.“ *** срещу Определение № 776/06.12.2022г., постановено по ч.гр.д.№ 1283/2022г. по описа на РС Разлог, с което съдът е оставил без уважение като неоснователно искането на молителя „В.П.М.“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „К.Д.“ ***, представлявано от управителя А.А., чрез адв. Р.Д. с правно основание чл. 390 от ГПК за допускане на обезпечение на бъдещ осъдителен иск за сумата от 4 472.40 лв., който ще бъде предявен против „А.Д.Д.“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. В., кв. „В.В.“ ****, представлявано от Г.Д., чрез налагане на обезпечителна мярка „запор“ на банковите сметки на длъжника в „А.Б.Б.“ АД, както и във всички други находящи се в България банки до размера на сумата от 4472.40 лв.

В частната жалба се сочат доводи, че обжалваното определение е незаконосъобразно.

Изтъква се, че мотивът, с който е отхвърлено искането за обезпечаване е незаконосъобразен. Твърди се, че според трайната съдебна практика е прието, че когато в исковата молба се претендират последици от разваляне на договор, се съдържа имплицитно предупреждение и волеизявление за разваляне на договора. Твърди се, че с подаване на исковата молба по обезпечаване на бъдещия иск ищецът едновременно с това е обективирал и изявлението си за разваляне на договора, поради което отделно изявление не е необходимо.

При поддържане на съображения в горната насока се иска отмяна на обжалваното определение и постановяване на друго, с което да се уважи искането по реда на чл.390 ГПК и да се допусне обезпечение на бъдещите искове за връщане на полученото по развален договор, предвид добросъвестност от страна на молителя, като се наложи обезпечителна мярка „запор“ на банковите сметки на бъдещия длъжник „А.Д.Д.“ ООД, ЕИК **** в банка „А.Б.Б.“ АД, както и във всички други находящи се в България банки

до размера на сумата от 4472.40 лв.

Въззивният съд в решаващия състав и в рамките на компетентността си съобразно чл. 278 от ГПК, като прецени данните по делото и доводите наведени с частната жалба, намира следното:

Частната жалба е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и с интерес от обжалване и насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивен контрол. Същата отговаря на изискванията за редовност по чл.275, ал.2 вр. с чл.260 и чл.261 ГПК.

В обжалваното Определение № 776/06.12.2022г. съдът е отхвърлил искането на молителя за допускане на обезпечение срещу бъдещия ответник с мотив, че липсват данни за вероятна основателност на бъдещия иск, доколкото от страна на молителя не са представени доказателства за наличието на волеизявление за разваляне на договора за изработка, което да е достигнало до знанието на бъдещия ответник и което да обоснове извода за вероятна основателност на искането за връщане на недължимо платеното по развален договор за изработка.

Втори аргумент за отхвърляне на искането за обезпечаване, посочен от първоинстанционния съд, е липсата на конкретизация на поисканата обезпечителна мярка, което пречи да се прецени нейната адекватност.

Въззивният съд в настоящия си състав, излага от правна страна следните съображения:

Молбата за обезпечение на бъдещ иск е процесуално допустима - заявена е от правен субект, който сочи обезпечителна нужда, която е достатъчно да се изведе от фактическите му и правни твърдения - че е носител на материално право, чиято защита ще претендира по исков път чрез заявяване на бъдещ осъдителен иск. Сезиран е родово и местно компетентния съд – по постоянния адрес, респ. седалището и адреса на управление на молителя – арт. чл. 390, ал.1, изр. 1 – во от ГПК.

По основателността:

Основателността на молбата за обезпечителна защита се предпоставя от кумулативното наличие на следните предпоставки: допустимост на бъдещата исковата защита, вероятна основателност на същата, която следва да се изведе от анализа на представените на този етап от обезпечителното искане писмени доказателства /следователно не се изисква провеждане на пълно и главно доказване/, обезпечителна нужда от постановяване на обезпечението, както и посочване от молителя на подходяща с оглед вида и естеството на охраняваното право обезпечителна мярка.

В казуса не са налице в кумулативност всички посочени по - горе материални условия за основателност на искането.

Допустимостта на сочената бъдеща искова осъдителна защита е безспорна. Наличието ѝ се извежда от анализа на изтъкнатите фактически твърдения за възникнало за бъдещия ищец /молител в производството/ вземане - притезание спрямо ответната страна, произтичащо от твърдение за възникнало вземане за бъдещия ищец на основание изявление за разваляне на договор за изработка и монтаж на врати, сключен между страните.

Същевременно, правилен и законосъобразен е изводът на първоинстанционния съд, че от външна страна от представените към молбата писмени доказателства не сочат на вероятната основателност на бъдещия иск. Представен е писмен Договор за изработка на врати, сключен на 18.07.2022г. между молителя „В.П.М.“ ООД, в качеството на възложител и „Д.Д.“ ЕООД, в качеството на изпълнител, проформа фактура №9000000018/18.07.2022г. и фактура № *****/19.04.2022г. Тези доказателства установяват единствено фактът на сключен между страните договор, неговото съдържание, респ.правата и задълженията на страните, както и частично

плащане на договорената цена от възложителя на изпълнителя.

От тези писмени доказателства не може да се направи извод дори с вероятен характер, че е налице неизпълнение на договора от страна на изпълнителя, което да дава основание на възложителя да иска разваляне. На основание чл.87, ал.1 ЗЗД, изправната страна по един двустранен договор може да го развали с едностранно извънсъдебно изявление до длъжника, като даде подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичане на срока ще смята договора за развален. Предупреждението следва да бъде в писмена форма, когато договорът е сключен в такава и адресирано до и връчено на насрещната по правоотношението страна.

В случая не са налице данни за направено от молителя извънсъдебно изявление в необходимата за това писмена форма, в каквата е възникнало и договорното съглашение между страните, което да е отправено до бъдещия ответник като неизправна по договора страна, с което да му е даден подходящ срок за изпълнение, считано от изтичането на който договорът да се счита за развален.

Подаването на молба за обезпечаване на бъдещ иск с такова твърдение не представлява изявление от изправната страна до неизправната по см. на чл.87, ал.1 ЗЗД, доколкото обезпечителното производство е охранително и едностранно по своя характер. Препис от молбата за обезпечаване на бъдещ иск не се връчва на бъдещата ответна страна. Според съдебната практика, на която се позовава жалбоподателят, подаване на искова молба такова изявление за разваляне на договор може да бъде упражнено, но правните последици на развалянето ще настъпят едва с връчване на препис от исковата молба на ответната страна /така Решение № 706 от 30.12.2010г. на ВКС по гр.д№ 1769/2009г., 3 г.о., ГК/. Следователно – искането за връщане на дадено по развален договор следва да се основава на заявление за това от изправната страна, което да е адресирано и връчено на насрещната по правоотношението страна.

По изложеното – изводът на първоинстанционният съд за липса на доказателства за вероятна основателност на бъдещия иск, така както е посочен и очертан като предмет и петитум от молителя, са правилни и законосъобразни.

Законосъобразен е и мотивът на районния съд относно неяснотата и неконкретизирането на поисканата обезпечителна мярка в частта заповор на вземания и „във всички други банки, находящи се в България“. Не е достатъчно конкретизирана обезпечителна мярка искането за заповор върху всички банки, лицензирани да извършват такава дейност в страната, поради което ако не са посочени конкретни банки, молбата следва да се остави без уважение. Простото посочване "върху вземания от банкови сметки на ответника" е ненадлежно, недостатъчно и неясно. Съгласно разпоредбата на чл. 395, ал. 2 ГПК молбата за обезпечение за разрешава в деня на постъпването ѝ. В тази връзка в обезпечителното производство не се дават указания за отстраняване на нередовностите по молбата, като при констатиране нередовности същата подлежи на отхвърляне /така Решение № 13036 от 9.10.2013 г. на ВАС по адм. д. № 6000/2013 г., VI о., докладчик председателят Александър Еленков/. Това е относими и спрямо посочената обезпечителна мярка и ако последната е неясна и неконкретизирана само на това основание обезпечителното искане подлежи на отхвърляне /така Определение № 2962 от 06.08.2022г., постановено по в.ч.гр.д.№ 840/2020г. по описа на ОС Благоевград/.

Водим от горното и на основание чл. 396 от ГПК, Окръжен съд Благоевград, Гражданско отделение, 3-ти въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 776/06.12.2022г., постановено по
ч.гр.д.№ 1283/2022г. по описа на РС Разлог.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____